

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΘΑΙΚΩΝ

Ἐκδιδόμενον δις τοῦ μηνός.

[Άγνωστος συγγραφέας]

Ὅριον υπομονής

Ιλισσός, Αθήνα

τχ. 2 (Μάιος 1895), σ. 10-12

ΟΡΙΟΝ ΥΠΟΜΟΝΗΣ

Ἐπιγραφή: Ὁ Κύριος ἀναμέρει τὴν Κυρίαν, ἀπελθοῦσαν εἰς δειπνον παρά τιμι φίλη της. Περὶ τὴν ἐν δεκάτην τῆς νυκτὸς ἡ Κυρία ἐπιστρέφει, γελῶσα θορυβωδῶς.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Πόσον εἶσαι εὐθυμος ἀπόψε, Σοφία! φαίνεται ὅτι διεσκεδάσατε λαμπρὰ εἰς τοῦ Κουνουπιδάκην...

Η ΚΥΡΙΑ. — Δὲν θὰ μαντεύσῃς ποτὲ τί μὲ κάμνει νὰ γελῶ τοιουτοτρόπως. (Ἐξακολουθεῖ γελῶσα).

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Ὁ Κουνουπιδάκης θὰ ἔκαμε πάλιν τὴν ἀστείότητά του, νὰ βάλῃ κουβαρίστρες εἰς τὸν καφέ...

Η ΚΥΡΙΑ. — Ὁχι, ὄχι... καλλίτερα νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ ἀμέσως: ἔδωσε ἓνα μπάτσο τῆς γυναικὸς του!!!

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Ἀδύνατον!

Η ΚΥΡΙΑ. — Ἐν ράπισμα τόσον δυνατὸν ὥστε ἀντήχησεν ὅλη ἡ τραπεζαρία. Καὶ ἰδοὺ διατί: Ὁ Κουνουπιδάκης ἤθελε τὴν λάμπαν δεξιά διότι ὑποφέρει ἀπὸ τὸν ἓνα ὀφθαλμὸν ἢ Ἀγλαΐα τὴν ἤθελεν ἀριστερὰ διὰ νὰ φαντάζον καλλίτερα οἱ ἀδάμαντες της. Ἀφοῦ τὴν ἐτοποθέτησαν ἐναλλάξ πεντάκις δεξιά καὶ ἀριστερὰ, τὴν ἔκτιν φορὰν, ἢ Ἀγλαΐα, ἥτις εἶνε ἐξέθυμος, ἀρπάζει τὴν λάμπαν καὶ τὴν βάζει μέσα εἰς ἓνα πιάτο σπανάκια. Τότε ὁ Κουνουπιδάκης τῆς ἐφιλοδώρησε τὸν μπάτσο. (Γελῶσα). Γελῶ ἀκόμη μὲ τὰ μούτρα ποῦ κτεθέατε ἡ Ἀγλαΐα, ἀλλ' ἐνδομύχως ἀγανακτῶ κατὰ τοῦ Κουνουπιδάκη, διότι ἀνὴρ ὅστις κτυπᾷ γυναῖκα εἶνε ἀνανδρός.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Ναι, πολλάκις...

Η ΚΥΡΙΑ. — Πῶς πολλάκις; Ἦμπορεῖς νὰ εἶπῃς πάντοτε! Ὁ ἀνὴρ ὅστις κτυπᾷ μίαν γυναῖκα εἶνε πάντοτε καὶ ἀνεξαιρέτως ἀνανδρός!

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Ἐκτός, ἐὰν ἡ γυνὴ τὸν κάμῃ νὰ χάσῃ τὴν ὑπομονήν.

Η ΚΥΡΙΑ. — Νὰ χάσῃ τὴν ὑπομονήν; Μήπως ἔχεις τὸ θράσος νὰ ὑπερασπισθῆς τὸν Κουνουπιδάκην;

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Ὁχι, ὄχι... λέγω μόνον ὅτι ὑπάρχουν κάποιαι περιστάσεις...

Η ΚΥΡΙΑ (ξηρῶς). — Ἀκουσε, καλλίτερα θὰ ἔκαμνες νὰ εἶπῃς καθαρὰ καὶ ὀρισμένως τὴν ἰδέαν σου.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Ἀλλὰ δὲν ἔχω κάμμιαν ὀρισμένην ἰδέαν.

Η ΚΥΡΙΑ. — Ἀφοῦ λέγεις ὅτι ὑπάρχουν κάποιαι περιστάσεις, συμμερίζεσαι φαίνεται...

Ο ΚΥΡΙΟΣ (μειδιῶν). — Ἐγὼ; ὦ, ὄχι!

Η ΚΥΡΙΑ. — Διατί τὸ λέγεις καὶ γελᾷς;

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Γελῶ... νὰ γελῶ ὅπως ἐγέλαις καὶ σὺ πρὸ ὀλίγου μὲ τὸν ἀστείον ἐκείνον Κουνουπιδάκην, ὁ ὅποιος...

Η ΚΥΡΙΑ. — Πῶς! ἀστείον; ἀποκαλεῖς λοιπὸν ἀστείότητα τὴν βαναυσότητά του; Ἄ! πῶς φαίνεται ὅτι ὅλοι οἱ ἄνδρες... Ἐν ἀνάγκη θὰ τὸν ἐμμείσο, ἔ; Δὲν σοῦ λείπει βεβαίως ἡ διάθεσις.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Καὶ τί μοῦ λείπει λοιπόν;

Η ΚΥΡΙΑ. — Τὸ θάρρος!... Εἶνε ἀληθὲς ὁμῶς ὅτι ἐγὼ δὲν εἶμαι προκλητικὴ, ὅπως ἡ Ἀγλαΐα.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Ὁχι.

Η ΚΥΡΙΑ. — Πῶς; «ὦ, ὄχι...» Φαίνεται ἂν νὰ τὸ λέγῃς εἰρωνευόμενος. Ἀλλὰ μ' ἐμὲ δὲν ἀρκεῖ νὰ κατηγορηθῆς κἀνεὶς, πρέπει καὶ νὰ ἀποδείξῃ. Τοῦμας νὰ ὑποστηρίξῃς ἐνώπιόν μου ὅτι εἶμαι προκλητικὴ ὡς ἡ Ἀγλαΐα;

Ο ΚΥΡΙΟΣ (μὲθ' ὑπομονῆς). — Ὁχι, φιλότατη μου, σοὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω... Τὸ ἀληθὲς μόνον εἶνε ὅτι ἀγαπᾷς ὀλίγον νὰ πειράζῃς...

Η ΚΥΡΙΑ. — Ἐγὼ!!!

Ο ΚΥΡΙΟΣ (ὡσεὶ ἀνακαλῶν τὴν φράσιν). — Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι δὲν εἶπα τίποτε.

Η ΚΥΡΙΑ (ξηρῶς).—Καθόλου ἐγὼ θέλω νὰ ἐμιλήσῃ; μάλιστα... Εἶνε περιττὸν νὰ ὑποκρίνεσαι τὸ θυμὸ τῆς σιωπῆς... *Α! μοῦ ἀρέσει νὰ πειράζω. ἔ; Καὶ δὲν μοῦ δίδεις, σὲ παρακαλῶ, μίαν ἀποδείξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ σου αὐτοῦ;

Ο ΚΥΡΙΟΣ (μετὰ πραότητος).— Ἀλλά, πουλάκι μου, χωρὶς ν' ἀνατρέξωμεν πολὺ μακράν, σήμερον τὸ πρωὶ ἀκόμα, ὅταν ὑπεστήριζες ὅτι ὁ τενόρος τῆς Ἀϊδᾶς εἶνε ξανθός...

Η ΚΥΡΙΑ. — Βέβαια, εἶνε ξανθός.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — *Ὅχι· σοῦ ὀρκίζομαι ὅτι ἀπάσῃ εἶνε μελαγχροινός.

Η ΚΥΡΙΑ. — Καὶ ἐγὼ σοῦ ἐπαναλαμβάνω ὅτι εἶνε ξανθός.

Ο ΚΥΡΙΟΣ (ὑποχωρῶν). — *Ἐστῶ, τὸ παραδέχομαι.

Η ΚΥΡΙΑ. — *Α! μὰ ἐγὼ δὲν θέλω τοιαύτας εἰρωνικὰς συγκαταβάσεις... Βεβαίως εὐκολὸν πρᾶγμα νὰ ὑποκρίνεται κινεῖς ὅτι ὑποχωρεῖ, ὅταν δὲν θέλῃ νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἔχει ἄδικον.

Ο ΚΥΡΙΟΣ (μεθ' ὑπομονῆς). — Πολὺ καλὰ, ἐγὼ ἄδικον.

Η ΚΥΡΙΑ. — Τὸ λέγεις μὲ ἓνα τρόπον. ὡσὰν νὰ σοῦ τὸ βγαζοῦν διὰ τῆς βίας ἀπὸ τὸ στόμα κάθε ἄλλος, ἐλιγώτερον πεισματάρης ἀπὸ σέ, ἢ εἰλεγεν ἀπλοῦστατα: «Γυναικουλά μου, σοῦ ζητῶ συγγνώμην, διότι ὑπεστήριξα ὅτι ὁ τενόρος τῆς Ἀϊδᾶς εἶνε μελαγχροινός...»

Ο ΚΥΡΙΟΣ (ἀνεπιμονῶς). — Ναί, ναί· ἀλλά, φίλτατη μου, ἄς μείνωμεν εἰς ἐδῶ, σὲ παρακαλῶ... Θέλεις ὁ τενόρος νὰ εἶνε ξανθός; Πολὺ καλὰ εἶνε ξανθός· ἂν τὸ ἐπιθυμῆς μάλιστα, εἶνε πράσινος.

Η ΚΥΡΙΑ (ἐξαπτομένη). — Πράσινος!... *Ἀκούσε! Γνώριζε ὅτι δὲν ἐμιλεῖς μὲ καμμίαν πρὸς τὸν... Καὶ ἀπὸ τὸ θέλεις ἔτσι, ὑποστηρίζω κατὰ πρόσωπον ὅτι εἶνε ξανθός.

Ο ΚΥΡΙΟΣ (ἀδύνατον τεταραγμένος). — Ναί, ναί· εἶνε μάλιστα ὑπέρξανθος. Εἶσαι εὐχαριστημένη τῶς;

Η ΚΥΡΙΑ. — Αὐτὸ σου τὸ ὑπέρξανθος ἀποδεικνύει ὅτι δὲν τον εἶδες ποτέ, ἀλλέως θὰ ὠμολόγησες ὅτι εἶνε θετικώτατα ξανθός.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Πλὴν, διάβολε! σοῦ εἶπα ἤδη εἰκόσκις ὅτι τον γνωρίζω καὶ ὅτι τοῦ ὠμύλας.

Η ΚΥΡΙΑ. *Α! λοιπὸν σὲ παρασύρει εἰς τὰ παρασκηνία διὰ νὰ βλέπῃς τὰς γυναίκας τοῦ θεάτρου.

Ο ΚΥΡΙΟΣ (ἐν ἀνεπιμονῆσι). — *Α! ἐὰν ἀρχίσωμεν αὐτὸ τὸ κερῆλαιον δὲν θὰ τελειώσωμεν ποτέ. (*Ἐν πρακτικῇ). *Ἀκούσε, Σοφίκα, τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ πλαγιάσωμεν.

Η ΚΥΡΙΑ. — Με ὅλα αὐτὰ ὅμως δὲν μοῦ εἶπες ποῦ ἐγνωρίζεις τον ξανθὸν τενόρον. (*Ο Κί-

ριος βηματίζει ἐν τῷ δωματίῳ χωρὶς νὰ παραφέρῃ λέξιν). Θὰ ἤτο εὐγενέστερον νὰ μοῦ ἀπαντήσῃς παρὰ νὰ καταμετράς τὸ δωμάτιον...

Ο ΚΥΡΙΟΣ (προσπαθῶν νὰ πρᾶνῃθῃ). — Μὰ σοῦ εἶχα εἰπεῖ ἄλλοτε ὅτι μίαν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ἔβρεχε συνηκτῆθμεν εἰς στενὸν τινα δρόμον, ὅτι τον ἐπάτησα ἐξ ἀπροσεξίας καὶ ὅτι ἐστράφην διὰ νὰ τῷ ζητήσω συγγνώμην.

Η ΚΥΡΙΑ. — Πολὺ παράδοξον μοῦ φαίνεται τῷ ὄντι, νὰ εὐρεθῇ εἰς τὸν δρομίσκον ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὁ τενόρος καὶ νὰ εὐρεθῆς καὶ σὺ διὰ τὸν πατήσῃς.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Ὑπάρχουν τοιαῦτά τινες συμπτώσεις.

Η ΚΥΡΙΑ. — Καὶ τότε λοιπὸν ἀνεκάλυψες ὅτι εἶνε μελαγχροινός;

Ο ΚΥΡΙΟΣ (ἰσθῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν οὐρανὸν καὶ συσγίγγων τοὺς γρόνθους). — *Ὅχι! (*Ἐξακολουθεῖ βηματίζων σπασμωδικῶς).

Η ΚΥΡΙΑ. — Ματαίως στριφορροῖς καὶ βλέμματά σου καὶ ἀναπνεύσας! ὄλ' αὐτὰ δὲν εἶνε ἀπάντησις.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Πλὴν, δι' ὄνομα ὄλων τῶν διὰ βόλων τί θέλεις νὰ σοῦ ἀπαντήσω;

Η ΚΥΡΙΑ. — Νὰ μοῦ ἀπαντήσῃς ὅτι εἶχα δίκαιον.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Σοῦ τὸ ὠμολόγησα δὲς.

Η ΚΥΡΙΑ. — Ναί· ἀλλ' ὑπάρχει τρόπος καὶ τρόπος τοῦ λέγειν.

Ο ΚΥΡΙΟΣ (λαμβάνων εἰρηρικὸν ὄφος). — *Ἀκούσε, Σοφίκα εἶμαι ὀλίγον ἀδιάθετος· ὥστε σὲ παρακαλῶ ἄς μὴ ἐξακολουθήσωμεν... ὑπάγωμεν καλλίτερον νὰ κωμωδῶμεν.

Η ΚΥΡΙΑ. — Βέβαια· τὸ εὐκολώτερον, ὅταν θέλῃ τις νὰ ἀπαλλαγθῇ, εἶνε νὰ λέγῃ ὅτι εἶνε ἀδιάθετος. Καὶ ἐγὼ τάχα δὲν εἶχα ἐπίσκες ἀδιάθετος ἀπὸ ἐπὶ μίαν ὥραν μοῦ ἀνακατώνει τὸ στομάχι· περιπατῶν ὡς δαιμονισμένος εἰς τὸ δωμάτιον;

Ο ΚΥΡΙΟΣ (αἰσθανόμενος ἐκλείπειναι τὴν ἔπισημὴν του). — *Ἀκούσε· προτιμῶ νὰ σοῦ παραχωρήσω τὸ πεδῖον τῆς μάχης. (*Ἀπέρχεται καὶ κλείεται εἰς τὴν παρακειμένην αἴθουσαν. — *Ἡ κυρία ἀφ' εἰ ἀφῆκεν αὐτὸν μόνον ἐπὶ τινὰ λεπτά, παρακολουθεῖ αὐτὸν εἰς τὴν αἴθουσαν).

Η ΚΥΡΙΑ. — Καὶ πότε λοιπὸν θὰ τελειώσῃς τὴν κωμωδίαν σας; Γνωρίζεις ὅτι δὲν μοῦ ἀρέσουν οἱ ἄνθρωποι οἱ θυμώδεις καὶ οἱ πεισματάρηδες. Πταίω τάχα ἐπειδὴ ἔχω δίκαιον; Πιστεύεις ὅτι μὲ μέλλει καθόλου, ἐὰν οἱ τενόροι σου εἶνε ξανθοὶ ἢ μελαγχροινοὶ; Τοῦτο μόνον λέγω, ὅτι ὄσοῦ εἶνε ξανθός, ποῖον συμφέρον ἔχεις νὰ ὑποστηρίξῃς καὶ καλὰ ὅτι εἶνε μελαγχροινός!

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Ἀλλ' ἀπὸ ἀνομολογῆ

εἶνε ξανθός, ἀρκέ με, διάβολε, ἦσυχον! (Καταφέρεται εἰς τὸ ἰστυατόριον).

Ἡ ΚΥΡΙΑ (παρακολουθοῦσα αὐτόν). — Δύναθε ἄρα νὰ φαίνεσθε εὐγενέστερος καὶ νὰ μὴ μεταχειρίζεσθε χυδαιότητος καροαγωγέως. Διότι βλέπω ὅτι ὁ κύριος — καὶ ἀγνοῶ διατί — ὑποκρινεταὶ ὅτι ἔχει τὰ νευρά του καὶ νομίζει τοιοῦτο τρόπον ὅτι εἶνε ἀπηλλαγμένος τοῦ καθήκοντος τῆς καλῆς ἀνατροφῆς. (Ὁ κύριος ἀποσύρεται εἰς τὸ μαγειρεῖον. — Ἡ κυρία τὸν παρακολουθεῖ). — Ἐπειτα πρέπει νὰ γνωρίζῃς ὅτι ἀποστρέφομαι τοὺς ὑποκριτὰς καὶ τοὺς μνησικακοῦς. Προτιμῶ τοὺς ζωηροὺς ἐκείνους χαρικτῆρας, οἱ ἴποιοι δὲν διακωιδίζου μίαν μικρὰν φιλονεικίαν ἔχουσι στιγμάς παραφορᾶς ἀληθῶς, ἀλλ' ἀμέπως λησμονοῦν τὰ πάντα... ὅπως ὁ φίλος σας Κουνουπιδάκης, λόγου χάριν.

Ο ΚΥΡΙΟΣ (ἐν ὄργῃ). — Ω! αὐτὴν τὴν στιγμήν τὸν δικαιοῶν...

Ἡ ΚΥΡΙΑ. — Τί; Πῶς; Τί ἐννοεῖς μὲ τοῦτο.

Ο ΚΥΡΙΟΣ (προσπαθῶν νὰ πρᾶυνθῇ). — Τίποτε, τίποτε· εἰξεύρω τί λέγω... Ἀλλά, διὰ τελευταίαν φορὰν, ἄρες με ἦσυχον. (Καταφέρεται εἰς τὸν ἀντιθάλαμον).

Ἡ ΚΥΡΙΑ (ἀκολουθοῦσα αὐτόν κατὰ πόδας). — Ἄ! Ἐπιδοκιμάζετε τὸν Κουνουπιδάκην σας, διότι εἶδωσεν ἕνα ράπισμα εἰς τὴν γυναῖκά του... Θὰ ἤθελατε ἴσως νὰ τὸν μιμηθῆτε, καὶ φαντάζεσθε, βεβαίως, ὅτι εἶμαι μαλακὴ ζῦμη, ὡς ἡ Ἀγλαΐα... Τολμήσατε λοιπὸν νὰ μὲ ἀπειλήσετε, ἐμεῖ!... ἔσω ἢ διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ δακτύλου... αὐριοῦ δὲν θὰ ὑπάρχετε πλέον εἰς τὴν ζωὴν. (Πλησιάζουσα καὶ ἀτενίζουσα αὐτόν ἀσκαρδαμικτεῖ). Ἐμπρός, ἐγγισάτέ με λοιπὸν· σᾶς προκαλῶ! (Ὁ κύριος τὴν ἀπωθεῖ χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν). — Ἄ! δὲν τολμᾶς, δὲν ἔχεις τὸ ἀπαιτούμενον θάρρος διὰ νὰ ὑποπέσης εἰς τὴν ἀνανδρίαν τοῦ νὰ κτυπήσης μίαν γυναῖκα... Βλέπεις αὐτὰ τὰ νύχια; Σοὺ ξεστίζω τὸ πρόσωπον εἰς τὴν στιγμήν.

Ο ΚΥΡΙΟΣ (συγκρατούμενος ἔτι καὶ δραττόμενος τῆς χειρὸς τῆς). — Πρόσεχε, Σοφία, μοῦ ἔχωσες τὸ δάκτυλο εἰς τὸ μάτι...

Ἡ ΚΥΡΙΑ. — Ἄφρησε τὸ χέρι μου, ἢ φωνάζω τὴν περίπολον· φωνάζω ὅτι μὲ δολοφονοῦν ὅτι εἶνε πυρκαϊά!

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Τότε λοιπὸν πρόσεχε τὰ χέρια σου.

Ἡ ΚΥΡΙΑ (εἰς ὑπατον νευρικὸν ἐρεθισμόν). — Ἄ! θέλεις νὰ μὲ φονεύσης, διότι ὁ τενόρος τῆς Ἀϊδᾶς εἶνε ξανθός, ἔ; Προσπάθησε λοιπὸν... σὲ προκαλῶ... δοκίμασε.

Ο ΚΥΡΙΟΣ (λυσοῶν ὑπὸ ὄργῆς). — Ω! (Ἐξέρχεται εἰς τὸν πρόδομον).

Ἡ ΚΥΡΙΑ (ἀκολουθοῦσα αὐτόν). — Ἄ! εἶσαι

λοιπὸν ἐξ ἐλείνων, ὅπου δέρνονν τὰς γυναῖκα... Ἄρχισε λοιπὸν καὶ μ' ἐμέ· τολμήσε! (Ὁ κύριος ἀνέρχεται εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα. — Ἡ κυρία ἀνέρχεται ὡσαύτως). Ἐγγισέ με λοιπὸν! δὲν σοῦ ζητῶ τίποτε περισσότερον, ἐγγισέ με μόνον. (Συσπῶσι τὰς χεῖρας καὶ μὲ συνεσφυγμένους τοὺς ὀδόντας). Ναί, ναί, ναί, ναί! ὁ τενόρος τῆς Ἀϊδᾶς εἶνε ξανθός... Καὶ τώρα, ἐγγισέ με ἂν ἤμνηρῆς. (Ὁ κύριος ἀναρριχᾶται εἰς τὸ τρίτον πάτωμα. — Ἡ κυρία παρακολουθοῦσα αὐτόν καὶ ὠσεῖ ἐν ἐπωδῷ). Εἶνε ξανθός, εἶνε ξανθός!... ἐγγισέ με... εἶνε ξανθός, εἶνε ξανθός! (Ἀυφότεροι ἀνέρχονται τὴν σοφίταν).

Ἡ ΚΥΡΙΑ (ἐν λυσσαλέᾳ ὄργῃ). — Εἶνε ξανθός, εἶνε ξανθός, εἶνε ξανθός... ἐγγισέ με λοιπὸν, ἀνανδρε! (Ὁ κύριος ζητεῖ νὰ ἀνέλθῃ ἀκόμη, ἀλλὰ βλέπει ὅτι εἰρίσκειται εἰς τὴν σοφίταν). — Δὲν τὸ ἔλεγα ἐγώ, ὅτι δὲν θὰ τολμήσης νὰ μὲ ἐγγίσῃς... Ἀλλ' ἰδοὺ καὶ τώρα ὅπου μὲ παρέσυρες εἰς τὴν σοφίταν, μακρὰν ἀπὸ μάρτυρας, δοκίμασε ὀλίγον νὰ μὲ κτυπήσης! Σὲ προκαλῶ καὶ ἐδῶ!

Ο ΚΥΡΙΟΣ (παραφύρικτος). — Μά, Σοφία, θὰ μὲ κάμῃς νὰ τρελλαθῶ! σιῶπα, σὲ καθικετεύω.

Ἡ ΚΥΡΙΑ. — Εἶνε ξανθός!

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Μία!... Δύο!...

Ἡ ΚΥΡΙΑ. — Εἶνε ξανθός, ξανθός, ξανθός!

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Τρεῖς!...

Ἡ ΚΥΡΙΑ. — Ἀρχιξανθός!

Ο ΚΥΡΙΟΣ (ἐν ἀπογνώσει). — Νὰ λοιπὸν!!! (Τῇ καταφέρει κόλαρον).

(Στιγμὴ καταπληξέως. — Ὁ κύριος μένει ἐρεθεὶς ἐπὶ τῇ σκαϊᾷ πράξει του, ἀλλ' ἡ συγκίνησις ἐπέφερε σωτηρίαν χρίσιν εἰς τὴν νευρικὴν κατάστασιν τῆς κυρίας, ἥτις ἀναλύεται αἰφνηδῶς εἰς δάκρυα).

Ο ΚΥΡΙΟΣ (αἰσχυρητῶς). — Σοφία, σοὶ ζητῶ διακοσίας χιλιάδας φορὰς συγγνώμην...

Ἡ ΚΥΡΙΑ (μετὰ λυγμῶν). — Ὁχι, ὄχι, ἀγαπητέ μου· ἐγὼ σοῦ ζητῶ συγγνώμην, διότι σὲ παρώργισα... Εἶχον ἄδικον... Τώρα μοῦ ἐπανάρχεται ἡ μνήμη... Ἐσύγγιζον τὸν τενόρον τῆς Ἀϊδᾶς μὲ τὸν τενόρον τῆς Τραβιάτας.